

Η αλήθεια είναι απλή

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: yakynthy.blogspot.com

Όπως ο Χριστός δεν είναι δυνατόν να αποτελέσει άλλοθι για να κυριαρχεί το ψέμα στον κόσμο, έτσι δεν είναι δυνατόν να επικρατήσει η αλήθεια στον κόσμο μέ την εξάλειψη του Χριστού.

Στόχος μας δεν είναι να γραφεί ένα πολιτικό άρθρο. Αφορμή για να γραφούν οι γραμμές που ακολουθούν στάθηκαν δύο φωτογραφίες που βρέθηκαν στο διαδίκτυο σε σχετική αναζήτηση για τον εμφύλιο πόλεμο της Ισπανίας κατά την διάρκεια της περιόδου 1936-1939. Στην μία φωτογραφία αναρχικοί κατά την διάρκεια του εμφυλίου πολέμου στην Ισπανία...πυροβολούν κατά του αγάλματος του Χριστού. Στην άλλη κάποιος Ρωμαιοκαθολικός Επίσκοπος υποδέχεται τον νικητή του εμφυλίου πολέμου στρατηγό Φράνκο μέ τον ...γνωστό χαιρετισμό. Το πρώτο φωτογραφικό στιγμιότυπο, αποτυπώνει μάλλον το αντιχριστιανικό μένος των αντιεξουσιαστών της Ισπανίας. Πίστευαν ότι τελειώνουν μέ τον παλαιό κόσμο, στήνοντας προς εκτέλεση ...το άγαλμα του Χριστού. Μπορεί να πυρπολούνταν από την δίψα τους για δικαιοσύνη και ισότητα, αλλά ΟΛΑ αποτελούσαν ΧΙΜΑΙΡΑ. Όταν δεν μπορείς να εμβαθύνεις μεταξύ του Χριστού από την μία, και των ανθρώπων που “καρπούνται” θεσμικά το γεγονός ότι μιλάνε για τον Χριστό, τότε καταντάς να στρέφεις μόνον κατά του Χριστού. Στην άλλη φωτογραφία κάποιος Ρωμαιοκαθολικός Επίσκοπος υποδέχεται τον νικητή του εμφυλίου πολέμου στρατηγό Φράνκο μέ τον ...γνωστό χαιρετισμό. Είναι η άλλη όψη μιάς στάσεως ζωής που ταυτίζει την πνευματικότητα μέ ο,τι κρατεί και κυριαρχεί εν τω κόσμω.

Και οι δύο «ακραίοι» αυτοί κόσμοι που συγκρούονται είναι παράγωγο του δυτικού τρόπου θέασης της Ιστορίας αλλά και της δυτικής πνευματικότητας. Θεωρούν οι μὲν την πνευματική τους δικαιοδοσία, την έκφραση της θεσμικής διοίκησης, ως απόλυτη εξουσία, ως αποκλειστική αντιπροσώπευση επί γης του Θεού. Οι δε αντεξουσιαστές θεωρώντας τον εαυτό τους αποκλειστική πηγή εκπόρευσης κάθε δικαίου, απολυτοποιούν την πρακτική τους. Και οι δύο «αντίπαλοι» αυτοί κόσμοι είναι ώριμα ή μάλλον γερασμένα τέκνα μιάς αντιπαράθεσης μέ αντιπνευματικά πρόσημα, και ψευδεπίγραφα προτάγματα. Οι μὲν «εκπροσωπούν» τον Θεό, οι δε δικαιοδοτούν χωρίς Θεό και ενάντια στον Θεό. Οι μὲν οικειώνονται τα του Θεού μακράν του Θεού, οι δε αποκόπτονται από κάθε τι του Θεού, γινόμενοι οι ίδιοι –ως απόλυτοι δικαιοκρίτες– «Θεοί». Οι μὲν δικαιολογούν εν ονόματι του Θεού κάθε αδικία, οι δε αποκαθιστούν τη «δικαιοσύνη» αποκομμένοι από την ίδια την Πηγή της Δικαιοσύνης δηλαδή τον Θεό. Οι μὲν δια της αυτοθεώρησής τους θέλουν τα του Θεού μά όχι τον Θεό, οι δε δια της πρακτικής τους αποβάλλουν από τη ζωή τους κάθε τι του Θεού μετασχηματίζοντας τον εαυτό τους σε αυτείδωλο δηλαδή σε ψευδοθεό. Οι μὲν Ρωμαιοκαθολικοί μέ άλλοθι τον Χριστό ταυτίζονται μέ αυτόν τούτον τον κόσμο, οι δε αντεξουσιαστές μέ άλλοθι την δίψα τους για δικαιοσύνη στον κόσμο «φονεύουν» τον Χριστό. Οι μὲν μέ πρόσχημα τον Χριστό γίνονται κόσμος, οι δε μέ πρόσχημα την δίψα τους για απόλυτη δικαιοσύνη γίνονται απόκοσμος χωρίς Θεό. Και η ευθύνη είναι μεγάλη. Ο πειρασμός πλεονάζει και επιβάλλει το δείγμα της γραφής του. Γίνεται δῆγμα μομφής. Ο,τι απέδρασε από την αυθεντική βίωση του Χριστού, επέστρεψε ως τυραννικός εφιάλτης μέ πλήρη απουσία Χριστού. Και μεταξύ των δύο αυτών οδυνών παλινδρομεί βασανιστικά και τυραννικά η ανθρωπότητα. Σαν ένα εφιαλτικό εκκρεμές, που αυτοκινείται από τις ίδιες τις αυθαίρετες επιλογές του. Η μιά στάση «ζωής» τροφοδοτεί την αντίπαλή της στάση «ζωής».

—

Και ο Χριστός ἤδη είναι απών και από τους δύο. Γιατί ο ἴδιος είναι η Αυτοευγένεια, η πηγή της όντως ευγένειας. Δεν περιορίζεται σε θεσμικές εκφράσεις. Δεν επιβάλλεται στανικώς δια των αυτόκλητων «εκπροσώπων» του. Δεν δικαιώνει αυτόν τον κόσμο. Από την άλλη όμως δεν μπορεί να σταθεί χωρίς τον Χριστό καμιά δικαιοκρισία, γιατί καταλήγει ως αδικοπραξία.

Είναι ευτύχημα το ότι στην πατρίδα μας δεν έχει παρουσιαστεί αυτή η αντιπαλότητα ούτε μέ την μορφή αλλά ούτε και μέ την ένταση αυτή. Μπορεί να πει κανείς μέ σιγουριά ότι πρέπει να θεωρούμε τον εαυτό μας ευλογημένο που έχουμε γεννηθεί και ανατραφεί ως Ορθόδοξοι στην πατρίδα αυτή. Μπορεί να μήν στέκουμε άξια έναντι της ευλογίας αυτής και σίγουρα δεν στέκουμε. Ωστόσο στην

καθ' ημάς Ανατολή πάντοτε παρουσιάσθηκαν και παρουσιάζονται οι άνθρωποι που ζουν τον Χριστό και εντός των οποίων ζει ο Χριστός. Και μόνον μέσω αυτών είναι δυνατόν να γνωρίσουμε τον Χριστό. Και είναι η παραμυθία μας, αλλά και η ελπίδα και χαρά μας. Η αλήθεια του καθενός μας μόνον όταν «ζυγίζεται» και σταθμίζεται μέ τον Χριστό αποκτά μορφή, νόημα και ουσία ύπαρξης. Εξ αυτού συμπεραίνεται ότι η αλήθεια είναι απλή, αλλά όχι απλοϊκή. Δεν ταυτίζεται μέ το προφανές και μέ ο,τι είναι προσχηματικά προβεβλημένο και εμφανές. Η αλήθεια είναι πρόσωπο. Γιατί αλήθεια είναι ο ίδιος ο Χριστός που αναστήθηκε.

Βασίλης Π. Μακρής Μεταλλειολόγος

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Τεύχος 141